

[Gert Petersen]

især kommer de store indkomster til gode. Resultatet bliver så en indkomstskat, hvor de velhavende slipper endnu billigere end hidtil og de fattige må betale forholdsvis langt mere. Det skal kunne betale sig at være rig, det er denne regerings motto.

Selvfølgelig er det ikke af lutter ondskabsfuldhed, den borgerlige regering anlægger en sådan kurs. Sagen er, at hvor utilstrækkelige de sociale landvindinger, som arbejderbevægelsen har tilkæmpet sig, end måtte være, så er de i dag en hindring for den krisepolitik, kapitalen har brug for. Enhver spire til solidaritet skal erstattes af egoisme. Drømmen om en retfærdig byrdefordeling skal erstattes af en stadig grovere ulighed, håbet om social sikkerhed af utryghed og frygt for morgendagen. Gennem sådanne drivkræfter: egoisme, utryghed, ulighed, håber man på at skabe den dynamik, der kan overvinde krisen. Med denne recept på krisepolitik vil man bekæmpe de såkaldt store ubalancer: udlandsgælden og statsgælden. Massearbejdsløsheden regner man jo ikke rigtig for nogen ubalance, for massearbejdsløsheden, hvor regeringen kalkulerer med en massearbejdsløshed på op mod 300.000 i hele dette årti, skal bruges som et af de vigtigste redskaber til nedbringelse af statsgæld og udlandsgæld. Derfor gribes der ikke ind imod den, naturligvis ikke. Regeringen har brug for denne arbejdsløshed.

Af samme grund kan regeringen heller ikke løse de problemer, som den hævder at ville løse. Derimod er den godt i færd med at nå sit faktiske mål, nemlig at sikre et bedre afkast for kapitalen, uanset hvor og hvordan kapitalen investeres. Aldrig har den passivt anbragte kapital – for ikke at sige spekulationskapitalen – oplevet så store gevinster som i det forløbne år. Derimod er der ikke noget opsving af betydning, når det drejer sig om investeringer i produktion og beskæftigelse. Tværtimod undergraver den borgerlige krisepolitik muligheden herfor. Hvorfor investere i produktion, når købekraften smuldrer som følge af nedskærings- og lønrammepolitik, massearbejdsløshed osv., og når det betaler sig langt bedre at sætte sine penge i statspapirer eller bruge dem til spekulation på børsen?

Erhvervsvirksomhederne, de, der skal beskæftige folk, er blandt vore største opkøbere af statsobligationer. Mindst 15–20 mia. kr.

har de bundet heri, og disse penge er altså ikke blevet brugt til skabelse af ny beskæftigelse og ny produktion.

Resultatet har været gennem de senere år et drastisk fald i produktive nyinvesteringer. Dette fald – og det skal også siges – har også de forudgående socialdemokratiske mindretalsregeringer et afgørende medansvar for. Den såkaldte indkomstpolitik, der blev introduceret i 1975–76, medførte, som den skulle, en forbedring af det, de borgerlige nationaløkonomer så pænt kalder restindkomsten, og som vi andre kalder profitterne. Man håbede, at så ville de produktive investeringer tage til. Det gjorde de ikke, de faldt yderligere.

Det er en linje, som den borgerlige regering har fastholdt, naturligvis, fordi den linje også dengang var en borgerlig linje, og den er lige så ineffektiv som middel til løsning af de grundlæggende økonomiske problemer, som den altid har været.

Men bevar mig vel, den er til gavn for profitskabelsen. I den henseende må storbankerne, som nu ifølge Berlingske Tidende i går kan notere et årsoverskud på ca. 10 mia. kr., sige tak og erkende, at aldrig har de haft det så godt, som de har det nu under denne borgerlige regering.

En vis kontinuitet kan man altså ikke frakende den nuværende regering i forhold til perioden 1975–81. Den forgylder kapitalen. Den forgylder dog kapitalen endnu mere, end det tidligere var sket – og her er det afgørende brud – dens angreb på de økonomisk svage grupper i samfundet overgår alt, hvad tidligere regeringer har præsteret. Her er der tale om virkelig nytænkning.

Men de forløbne 16 måneder har også været et lærestykke, der fortæller os, hvilken brutal handlekraft og kynisme det borgerlige Danmark kan lægge for dagen, når den økonomiske verdenskrise truer dets interesser.

Regeringen selv har dementeret alle skrøner om, at klassekampens tid er forbi i Danmark. Den har selv afsløret, at talen om samarbejde hen over midten er den rene pølse-snak, når det virkelig gælder. Det må socialdemokratiet nu have lært af. Alternativet til den nuværende regering kan ikke være en tilbagevenden til den politik, der blev ført fra 1975 til 1981 i samarbejde med skiftende borgerlige partnere. Det var en politik, der var præget af bestandige indrømmelser til